

LO POBLE

Unas cuantas casetas blancas que semblavan una niada de colometas que baixant de la montanya anavan á abeurarse al riu; tal era lo meu poble. Allí nasqué y entre los jochs y las brallas dels altres baylets vaig anar creixent y tot y ser un poblet de quatre casas y escás lo número de xicots, may he estimat tant cap terra, ni los companys qu' he conegut més tart m' han semblat tan franchs, tan sencers, tan *germans* en una paraula com aquella colla de que poch, molt poch, quedem ja

Per aixó que quan sento parlar de la Patria no puch menys de pensar en lo quartet ahont la mare groinxava mon bressol y l' ronech ascó prop la llar, ahont solia sentarse lo meu pare tot posantme sobre l' seu genoll per fer lo ballet ¡Quí ho tenia de dir que d' una cosa tan petita, tan prosaica, eixís eixa forsa expansiva tan poderosa que avansant y saltant impetuosa-ment totas las barreras que á son pas s' oposan constitueix l' aixam de pobles, de vilas y ciutats que forman una sola familia gran com lo seu nom, noble com lo seu passat, valenta y atrevida com las serras que coronan las nostres valls ó impetuosas com las onas del Océa batent las costas del Cantábrich.

Aixís es que mentres lo meu poble ignorat de tots, no havia pres part en las guerras fraticidas que tantas llágrimas han costat á las pobres mares y á Espanya tanta sanch, se contava encare en las vespradas las proesas de més d' un brau que deixant l' arada y l' aixada quan l' invasió francesa, lluny d' esperar á ser atacats á casa seva per agafar l' arma, varen correr als gemitxos de sos germans, al crit de l' Independencia proclamada en el cor de la nació.

Cada any, tal dia com lo 2 de Maig al veure onejar lo pabelló nacional en los nostres edificis públics, nos sembla veure en l' aire que mou l' insgnia gloriosa de la Patria lo gegantesch alé d' un poble, inspirat per la més justa de las causas, rompent las cadenas d' una tiranía odiosa.

¿Quí no se sent orgullós de descendir d' un d' aquells héroes devant dels quals la mateixa àliga fugia?

La antigua Roma s vanagloria d' un Cincinnat que després d' haver vensut los enemichs de la seva patria va tornar á agafar l' arada. ¿Quants ne trovaríam nosaltres de aquets héroes que sense aspirar á cap premi ni demanar cap recompensa tornaren á casa, fins y tot ignorant qu' acabavan d' escriure una epopeya que seria

l' admiració dels veniders. Aixís es com voldríam veurer sempre lo nostre poble.

Entussiasmat per una idea no posa preu á cap sacrifici, sempre pródich de la seva sanch. De Tetuán al Callao, Quántas páginas de gloria! Quants cors d' héroe amagats baix la brusa de l' obrer!

Malament un héroe pot convertirse en assesi. Per aixó quant tots los diaris dedicavan columnas y més columnas, á profetisar l' actitud de l' obrer en lo primer de Maig, nosaltres la varem preveure tan correcte y digne, que trobavam ridícul tant de rebombori.

Criats en la terra catalana fills d' aquest mateix poble que més de quatre vegadas ha servit de *carn de canó* lo coneixem á fondo. Ignocent com un noy, perque es fort com un atleta se 'l pot enganyar fàcilment, mes temin sa ira lo dia que conegui que se 'l fá servir de joguina. Intelligent com poch, coneix la moneda falsa de ls *drets* illusoris, que son no mésqu' un escarni quan s' aplican d' una manera arbitraria com escarni eran los grapats de diners en las festas públics tirats als famélics Romans per emperadors indignes, pel gust de veurerlos aixafar los uns ab 'ls altres ab l' afany de volguerlos recullir.

¡Mala manera de satisfacer la fam d' un poble! Que brilli la moralitat en l' administració y la justicia en las lleys! que s' prescindeixi una mica més de la forma per mirar més lo fondo de las qüestions. Més d' un pagés sent diputat tal vegada esposaria la situació del seu districte d' un modo més brillant que l' advocat més pintat del foro, perque tindria sobre aquest la ventajeta de coneixer lo terreno que 'l fá viurer y ademés perque la veritat es eloqüent sempre y no necessita disfrassarse per ferse sentir en los mateixos Palaus. Que 'l treball honrat per las institucions humanas y divinas sigui protegit y alimentat ab obras de reconeguda utilitat per la nació, obrint canals que fecundin los nostres camps, dotant de vías de comunicació las més insignificants comarcas, perque 's pujan comunicarse ab més frecuencia ab las del resto d' Espanya y s' estrenyin més y més ab la coneixensa la germanó que á totas las té de unir.

Y en fi quant los polítichs estessen convenuts de que las apostasias se premian ab lo despreci y no ab la cartera d' un ministeri, podriam esperar llavors algún major desinterés en los seus projectes y creuríam s' ha iniciat la regeneració política que 's busca avuy no més que entre utopias y divagacions.

CAMETAS.

SANFAINA

La nota dominant de la setmana han estat los petardos pero que no han estallat tots d' una mateixa manera. Al Alcalde de Capellades en forma de salva mentres celebraba sessió l' Ajuntament.

A un argenter del carrer de Fernando un dependent seu en volia fer un d' or macís guarnit ab pedras preciosas y per aixó li feya falta material que l' oferí abundant, encara que un poch car, la botiga del seu amo que va trobar de menos 30 ó 40 mil duros en joyas que felisment han tornat allá d' hont havian sortit.

A l' Estat també li han pegat un petardo monstruós los Astillers de Nervion, sols qu' en lloch de ser plé de dinamita, es de *sin dineritis* materia no menos temible en determinats casos.

L' únich que hi ha es qu' aquest era previst quant menos.

¿Qué dirían are los que calificavan de tafa-ners als catalans, quan va passar á Bilbao la Comissió del Foment del treball nacional, y que per cert va declarar que 'ls interessos del Estat no estavan prou garantits?

Y aquells diaris que cantavan á duro la ratlla las excelencias y la necessitat de la concessió?

Y tots aquells pares de la patria xichs y grans que 's trovan embescats en aquest assumpto brut ¿cóm ho farán per treures l' oli que cubreix lo seus vestits?

Ja hi haurán prou *quita-manchas*? Perque de bugaderas per més que no 'n faltin may per los voltants del Congrés, l' ase 'm fích, si podían rentarla tanta roba!

Un altre mena de petardo es també 'l qu' han pegat als treballadors de París, los petardistas.

Com que tothom te pór de viure allí, los richs se 'n han anat y per lo tant ningú compra y en últim terme quí paga los plats romputs?

Lo manxaira, 'l jornalero al que 's condemna á una mitja huelga forcosa.

Pero com allí diuhen á las penas punyaladas entre las convocatorias de meetings, un tranquil va posar en algunas cantonadas un anunci per una reunió ahont se tractaria de suprimir las *sogras*.

Per mostra de pór, la del Alcalde d' Argenteuil que per guardia de la seva persona va demanar no més qu' un escuadró de caballería.

Si aquí Espanya dessin á un Gobernador la forsa que en tal proporció li correspondria, de

segur que 'l joch fora acabat, perque ja no hi hauria lloch de temer las amenassas dels jugadors que diuhen (encare que nosaltres no ho creyém) que 's valen d'aquests medis per influir en l'ánimo de determinats personatjes.

A nosaltres nos semblaria més natural que imitessin la conducta dels jurats de París (que ja sabem també que no ho farán) y qu' acceptessin sino diners perque fora un nivell molt baix, al menos un dinar.

Y á proposit saben de que 's componia lo menú del esmorsar que 'ls anarquistas oferiren al jurat de la causa Ravachol?

Pues velshi aquí:

Pilota de burgesos.—*Vache enragée* (en catalá estufat rabiós).—Llengua ofegada.—Jutges á la papillota.—Tripas á la Ravachol.—Bombas *rellenas*.

Fruytas del temps:

Y per tot beure: sanch de burgés.

Astor «L'amo de New-York» com anomenavan al primer millonari d'América, ha mort en una fonda de París deixant una fortuna de més de dos mil millions de rals.

Era net d'un carnicer alemán y qu' havia empleat tots los diners guanyats en altres negocis en comprar terrenos, que mes tart varen ser lo rovell de l'ou de New-York.

Lo «Casino Femenino» establert á Nice está á punt de tancar-se. Aquest centre únich en lo seu género en el mon admitia fins ara no més que sócias de 40 anys per amunt.

Pero com que las donas no volen ser may velhas, resultava que fins que tenian nets no 's decidían á entrarhi y l'estat económic del Casino en sufría. Per evitar aixó las americanas han proposat que 's tra-ladés á 30 el mínimum d'edat de las candidatas.

¡Quants empenyos no hi deurá haver per entrarhi després d'aquesta reforma!

Los castellans per boca del senyor Angel Muro varen tastar lo clássich *romesco* tarragoní. Diu que 'l va trovar tan bó.

Mentres no 'ls enllamineixi massa y acabin de substituir per madrilenyos los poch catalans que quedan á las oficinas públicas de per aquí, tot anirá bé.

Es tan bó 'l *romesco* y sobre tot menjat á la terra.

ESCAROLA LITERARIA

SOLS FULLAM

Voleyant, ja fa una estona,
va la blanca papallona
pel jardí;
en quiscuna planta 's posa,
mes si mel cerca afanyosa
no n' hi ha aquí.

Un temps lo jardí encisava;
del arch iris rumbvejava
tot color;
hi floria l'assutzena,
lo clavell y tota mena
flor de olor,

Mes vingué una ma profana
que arrancá, com tramontana,
tronch y arrel:
adeu flors de primavera,
adeu fragancia encisera,
dolça mel!

Ara lo planter que hi brota
ne dú de regió remota
nom estrany;
capritxosa es la brancada,
mes cuberta de fullada
sols, tot l'any.

També de la Patria mia,
n'arrabássan cada dia
gayeres flors
que, d'antich ben arrelades,

perfumavan delicades
tots los cors.

L'usatge d'estranya terra
les santes costums desterra
que 'l cor am;
y en lloch d'hermosa florida,
té lo jardí de la vida
¡sols fullam!

Cors tendres y candorosos
que com papallons airosos
vol hi alseu;
del amor la essencia pura,
de la virtut la hermosura,
no hi cerqueu.

A. G.

Espectacles públichs.

PRÓLECH D'UN SAYNETE

Aixís se titula una obra que 's portará ab gran aparato en escena en lo Teatro Nacional. Com á Reporter podém adelantar algunas escenas que son realment d'un efecte magistral. La principal escena passa á la Ria de Bilbao en uns astilleros que figuran los del Nervion.

L'amo agobiat pel pés de tant de ferramenta com hi ha allí y que á tals horas s'hauria de trovar en lo mar en forma de barcos pels quals ha rebut bons diners, se lamenta de no pogueho tirá tot á rodar y crida á favor d'ella l'opinió pública.

Aquesta compareix á l' instant y s'entaula lo següent diálech:

—Potencia traydora, funesta opinió ¿qu' has fet de la meva honra que fa aygua com las naus que no m' has deixat terminar? No 't bastavan los sacrificis que t' havia fet? *L'Heraldo* de la fama no t' havia enterat que als teus *ecos* tal, tal y tal los hi havia pagat ja los 62,500 duros estipulats per la seva campanya en favor del negoci, sens comptar los

10,000 » per las consultas fetas com advocat á D...

15,000 » per regalo á la seva Senyora y

15,000 » al gran orador D.... distingit juriconsult.

15,000 » á la seva senyora.

4,000 » per lo banquet á la premsa.

12,000 » desembolsats pel banquet oficial dat el dia de la solemnitat H y alguns altres

mils que fan por y qu' haurian satisfet á qualsevol altre que no fos tan insaciable com tu?—Parla ingrata, defensat.

—Pobre ilús, lo Crèdit Francés per captarse los meus favors paga

250,000 duros d'un coll repartits entre 'ls meus fills predilectes.

—Y si no ho creus, té llegeix,—li allarga una llista ahont está subastada la vergonya de la premsa de París, posada al servey de las grans Societats

20,000 duros *Le Figaro*.

20,000 » *Le Temps*.

60,000 » *Le Petit Journal*.

20,000 » *L'Evénement*.

20,000 » *Lo Gil Blas*.

24,000 » lo sindicat de 80 diaris de provincias á rahó de 1,500 franchs per barba.

6,000 » *La République Française*.

80,000 » *Paris*

—Be que vols que 't digui deuhén anar més grassos que jo.

No, lo que fan es tirar tan com poden y quan l'empresari ha fet ja lo seu negoci tira la clau á sota la porta y si *te he visto no me acuerdo* y deixa als accionistas á la lluna de Valencia.

De modo que segons tu no queda altre remey que....

—Ja ho ho has sentit—M'entorno; lo temps es or y com á tal me 'l pagan.

—Aten, ascolta, parat un instant més! que fer al menos per fer semblant d'amagar la meva responsabilitat y la de tants altres que plems de bona fe confiavam en tu, perque mes d'una volta t'haviam trovat falaguera y sumisa?

—No tinch d'aconsellar res, prou gramática parda que teniu tots.

—Y 'l país?

—Ja hi está fet: Un escándol més que l'importa.

Y sense més rahons desapareix sentintse entre una rumor trist semblant al de las fullas somogudas pel vent de la tardor, misatjera de l'hivern, imatge dels desenganys una veu planyintse que gemega; *Adios España que te quedas sin barcos y sin dinero*

BERNAT XINKOLA.

Rondallas y quientos.

LO SOLDAT DEL LLIBRE MARAVELLÓS

Una vegada era un soldat que venia de la guerra y passant per un poble 'l vá atrapar la pluja; ell que 's fica á una casa á demanar xopluch y la mestressa 'l vá fer anar á la pallissa.

A la pallissa que vá ser, al cap d'una estona sent un gran aldarull per dintre la casa; ell que s'acosta á poch á poch cap allá hont se sentia, y pel forat de la clau vá véurer á la mestressa y á una gitana que 's posavan á taula á fer un gran ápat de butifarras y pollastres y capons, després d'haverli dit a bona ventura.

A n'aquell mateix instant trucan á la porta y la mestressa, que vá conéixer lo trucar, diu: —Ay, es l'amo!—y desseguida s'acuyta á desparar la taula; la vianda la vá amagar al forn y la gitana la vá ficar á la pastera.

Lo soldat tot ho vá véure.

Vet aquí que entra l'amo y diu:

—Qué tenim per menjar?

—Ay, una mica de vianda que ha quedat de suara.

—No més?

—No més: com que no 't sabia la vinguda!

—Sentint aixó 'l soldat, ell qu' allavoras se n'entorna á la pallissa ab una de pensada: 's posa á gemegar fort:—Ay, ay, ay!—L'amo:

—Qu' es aixó?

—Cá,—la mestressa,—es un soldat qu' ha demanat aculliment y li fet anar á la pallissa.

—Ay, pobre home, alguna cosa deu tenir!—Ell que s' en vá á la pallissa.

—Company, qué teniu?

—Ay, patró, las feridas que se 'm ressenten d'aquestas humitats

—Veni, veni, que us escalfareu.—

L'home no s'ho vá fer dir dugas vegadas: s'alsa desseguida y cap á la vora del foch. Mentre s'escalfava, l'amo li vá dir:—Menjareu alguna cosa?

—Gracias, patró,—vá respondre 'l soldat,—de menjar, vulgui 'l que vulgui, no me 'n falta may, portant aquest llibre.—Y 's vá treure de la pitrera un llibre tot arrugat; era 'l llibre de las ordenansas que li havian dat al servici.

L'amo no sabia de llegir, diu:

—Qué 's un llibre de virtut?

—Mireu si ho es que quan tinch gana no haig de fer sino obrirlo, demanant lo que 'm vé de gust y, alló que demano se 'm presenta al instant ben cuyt y amanit.

—Home, si aixó fos vritat!

—No ho ha de ser! Voléu que fassi la prova ara mateix?

—Ja m'agradaria!

—Vaja, donchs; us vindrian de gust butifarras?

—Prou.
 —D' ahont las farém sortir? Del forn?
 —Del forn—
 Lo soldat qu' obra 'l llibre y 's posa:
 —«Llibre, llibret, per la virtut que Deu t' ha dat, fés surtir butifarras del forn ben aviat.»—
 Diu:—Anéuhi, patrona, que ja n' hi trobareu.—
 Respòn la mestressa ab gran malícia:
 —Vaja, vaja, no estich per ximplerías.—
 Lo soldat:—Ja hi aniré jo, donchs.—Ell que destapa 'l forn y 'n treu una plata de butifarras que dava gust de veure.
 L' amo no se 'n sabia avenir:—Quín llibre!—
 Y entre ell y 'l soldat van deixar la plata neta. Havent menjat las butifarras lo soldat torna:
 —Patró, qué farém surtir ara? Algún pollastre?
 L' amo:—Vinga
 —«Llibre, llibret, per la virtut que Deu t' ha dat, fes surtir pollastres del forn ben aviat.»
 Diu:—Patrona, si voleu anar al forn, ja hi há 'ls pollastres.
 La mestressa no hi va voler anar tampoch y 'l soldat va dir:—Ja hi aniré jo.—Vá y treu del forn una gran plata de pollastres, que feyan un gota!
 Altra vegada entre' ell y l' amo van escurar la plata.
 Acabat diu:—Patró, qui sab si feyam surtir un caponet ara? Hi hauría gana?
 Diu:—Provémho.
 —«Llibre, llibret, per la virtut que Deu t' ha dat, fes surtir un capó del forn ben aviat.»
 —Diu:—Patrona ja tením el capó al forn.
 Ella ¿qué hi havia d' anar tampoch? Y 'l soldat va dir:—Ja hi aniré jo.—Hi va, y 'n treu un capó rustit, que feya un olor!
 Poch ne va sobrar, y allavores el soldat va dir:
 —Vaja; patró, qué tal?
 —Molt bé,—va respondre l' amo,—¡quin llibre! Oh, y tan ben cuyt y amanit que ho fa surtir!
 —No us ho deya! La cuynera y tot faría surtir, si volía.
 —Ja ho voldria veure.
 —Sí? Vaja douchs: d' ahont la farém surtir? De la pastera?
 —Tant m' estim.
 —Llibre, llibret, per la virtut que Deu t' ha dat, fes surtir la cuynera de la pastera ben aviat »
 Diu:—Patrona, si voleu obrir á la cuynera, ja es dintre de la pastera.
 Pero, la mestressa estava més morta que viva; ni godesa de dir res tenia: y 'l soldat va dir:—Vaja, ja l' obriré jo.—Obra la pastera y 'n surt la gitana fugint com un mal esperit.
 El soldat:—Patró, l' héu vista?
 —Sí; pero sembla una gitana.
 —Oh—va dir el soldat—els dimonis, quan volen, ja 'n van vestits de gitanas.
 Ell s' ho va creure tot, l' home! Y després, tan empendat va quedar del llibre, que no va parar fins que 'l soldat li va vendre: 'l soldat n' hi va fer pagar un ramat d' unses y, ben calent de butxaca, se 'n va anar cap á la seva terra.

BALDIRÓ.

ALL-Y-OLI

EPIGRAMA

Un trist jugador del *mont*
 al veures d' argent pelat
 se 'n va anar desesperat
 á queixarse á un polizont
 y ab sa cara de pavana
 li va dí 'l municipal
 — Aixó del *mont* es *rural*
 jo soch policia *urbana*.

Un pagés se 'n va á casa d' un dentista pera que li tregui un caixal que 'l fa patir molt.
 Lo dentista, que es un hábil cirurgiá practica la operació d' un modo excelent, y li treu lo caixal sense ferli mal.

Lo pagés se treu mitj duro y 'l dona al operador. Aquest se 'l mira sorprés, y ab la moneda en lo palmell de la má, diu á son client
 —Home, es un duro.
 —No, senyor; no es més que mitj. Miriu, be.

Nostres criats.
 —Pero Manel, ¿no veus que las cadiras están plenas de pols?
 —Sí, senyor, y es natural. ¡Com avuy, encara no s' hi ha assentat ningú.

Entre homes poitichs:
 —Digam, Teodoro, ¿cambiarías d' opinió per 10,000 duros.
 —¿Per qui m' has pres? Soch un home honrat y 'l menos se 'n necessitarían 50,000 pera comprar-me.

Deya un de Reus:
 —He vist una col tan grossa, que feya tanta ombra, que hi descansavan durant la mitjdiada varias collas de segadors.
 —Jo—li contestá un de Valls—he vist fer una caldera tan colossal, que dins d' ella hi treballavan cent homes y de l' un al altre no 's sentían los cops de martell.
 —Home, aquesta es massa grossa—replicá l' altre.—¿Ab quin objecte podían fer una caldera tan colossal?
 —Ab lo de courer la col que vosté va veurer á Reus.

A la pescateria.
 Li preguntan á un peixater que tenia un cove de llús.
 —¿Son frescos?
 —Sí.
 —Ja. No veyeu que tenen l' ull trist..
 —¡Redimontri! ¿Hi ha algún mort que 'l tingui alegre?

Trenca - closcas.

XARADAS

Tractament es la *primera*
 consonant es la *segona*
 un parany es la *tercera*
 y ma *total* sens fal-lera
 es un carrer de Barcelona

PAU MORA.

Part del mon es ma *primera*
segona-inversa signe Aritmetical
tercera-inversa un vegetal
 y ma *total* ciutat estrangera

PAUHET DE LA CINTA.

ROMBO

.
 .
 .
 .
 .
 .
 .
 .

Sustituhir los punts ab lletres de modo que llegidas vertical y horisontalment diguin: 1.ª ratlla, consonant; 2.ª, número; 3.ª, objecte de cassador; 4.ª, poble catalá; 5.ª, en lo cap de las donas; 6.ª, objecte de cuyna; 7.ª, vocal.

CINTET BARRERA.

ENDEVINALLAS

Hi ha una mena de gent que may va á cap professó ¿Qui deuhén ser?

A casa meva tinch una cosa que com més s' alsa més s' abaixa. ¿Qué es?

¿Qué deu ser alló que de cru no s' en troba y de cuyt no s' en menja?

TERS DE SÍLABAS

.

Sustituir los punts per lletres de modo que llegidas horizontal y verticalment donguin: 1.ª, nom de dona; 2.ª, nom d' home; 3.ª, ofici.

F. CORBELLA V.

INTRINGULIS

Buscar una parau a de sis lletres de manera que trayent una lletra cada vegada digui: 1.ª, vestits de guerrer antichs; 2.ª, carrer de Barcelona; 3.ª, eyna de manyá; 4.ª, lo dengue ho es; 5.ª, part de la persona; 6.ª, consonant.

PAU MORA

ANAGRAMA

Paula Trisola.

Formar ab aquestas lletres lo nom d' un poble catalá.

P. ROIG.

CONVERSA

—¡Hola! Miquel, ¿qué no vé?
 —Ahont.
 —A la Barceloneta.
 —Cá, no vindré pas.
 —Quan li dich que s' hi divertiria.
 —Quan hi van.
 —Entre vosté y jo ho havém dit.

PRIMU.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 —Carrer de Barcelona
 1 2 3 4 3.—Nom de dona.
 1 3 4 3 —Part del cos.
 6 3 2.—Mineral.
 1 3.—Animal.
 1.—Consonant.

J. MORERA.

GEROGLIFICH

S iverif 000
 Alfons XII TU
 F las sis las set las vuy PRIN : A
 Silveri.

Las soluciones en lo número próxim.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO.

- 1.ª XARADA.—Ca-sa-no-vas.
- 2.ª MUDANSA.—Pau, pou.
- 3.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Cortinas.
- 4.ª ENDEVINALLAS.—En que no té pols.—La vaca.—Tant com de Tarragona á Barcelona.
- 5.ª ROMBO.

M
 P A P
 P A R R A
 M A R I O N A
 P R O S A
 A N A
 A

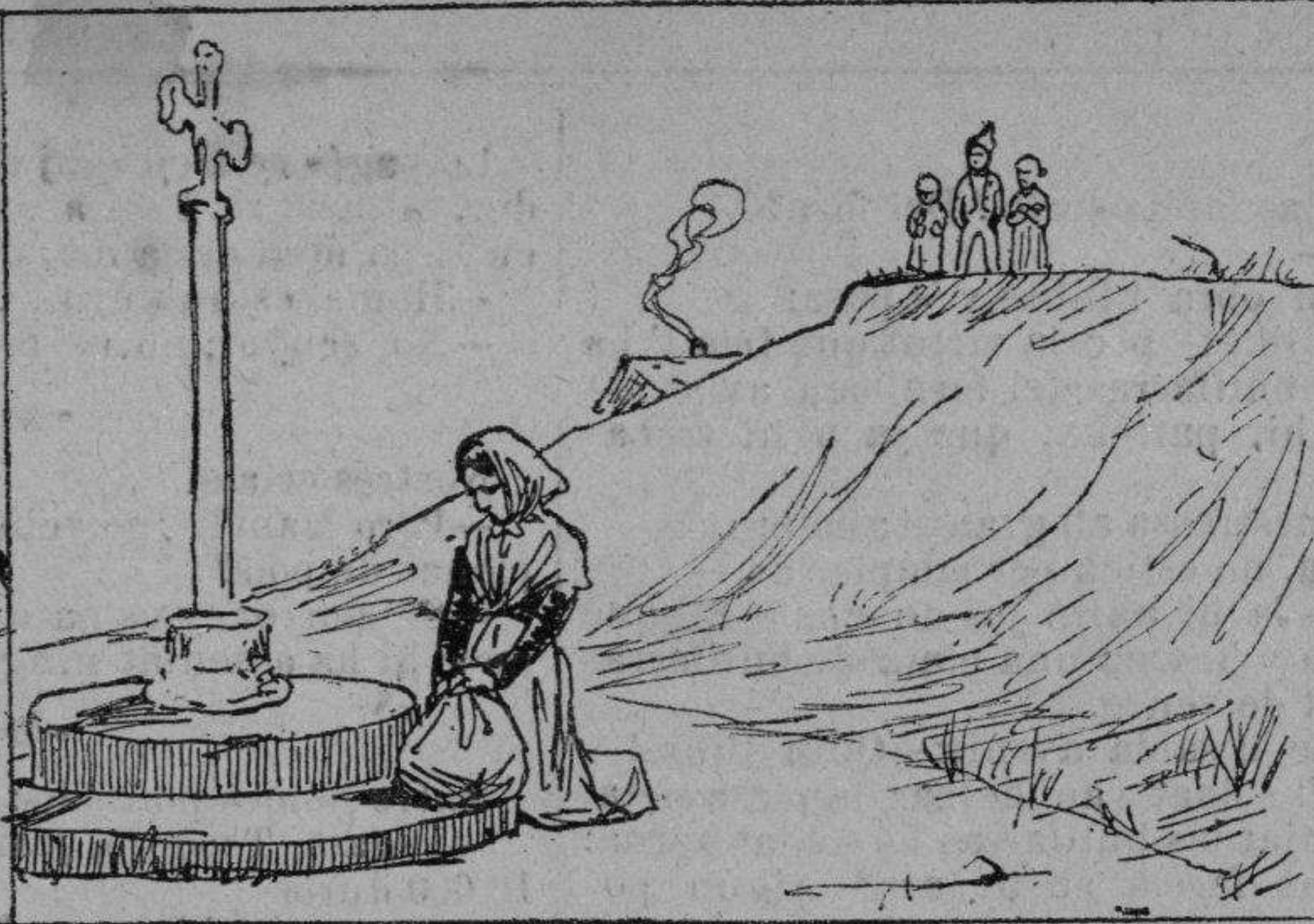
- 6.ª ANAGRAMA.—Perot lo Ulladre.
- 7.ª CONVERSA.—Enriqueta.
- 8.ª TERS DE SÍLABAS.—Ramiro, Melitó, Nicolau.
- 9.ª GEROGLIFICH—L' asa d' en Mora de tot s' enamora.

Imprempta La Renaixensa, Xuclá, 13, baixos.

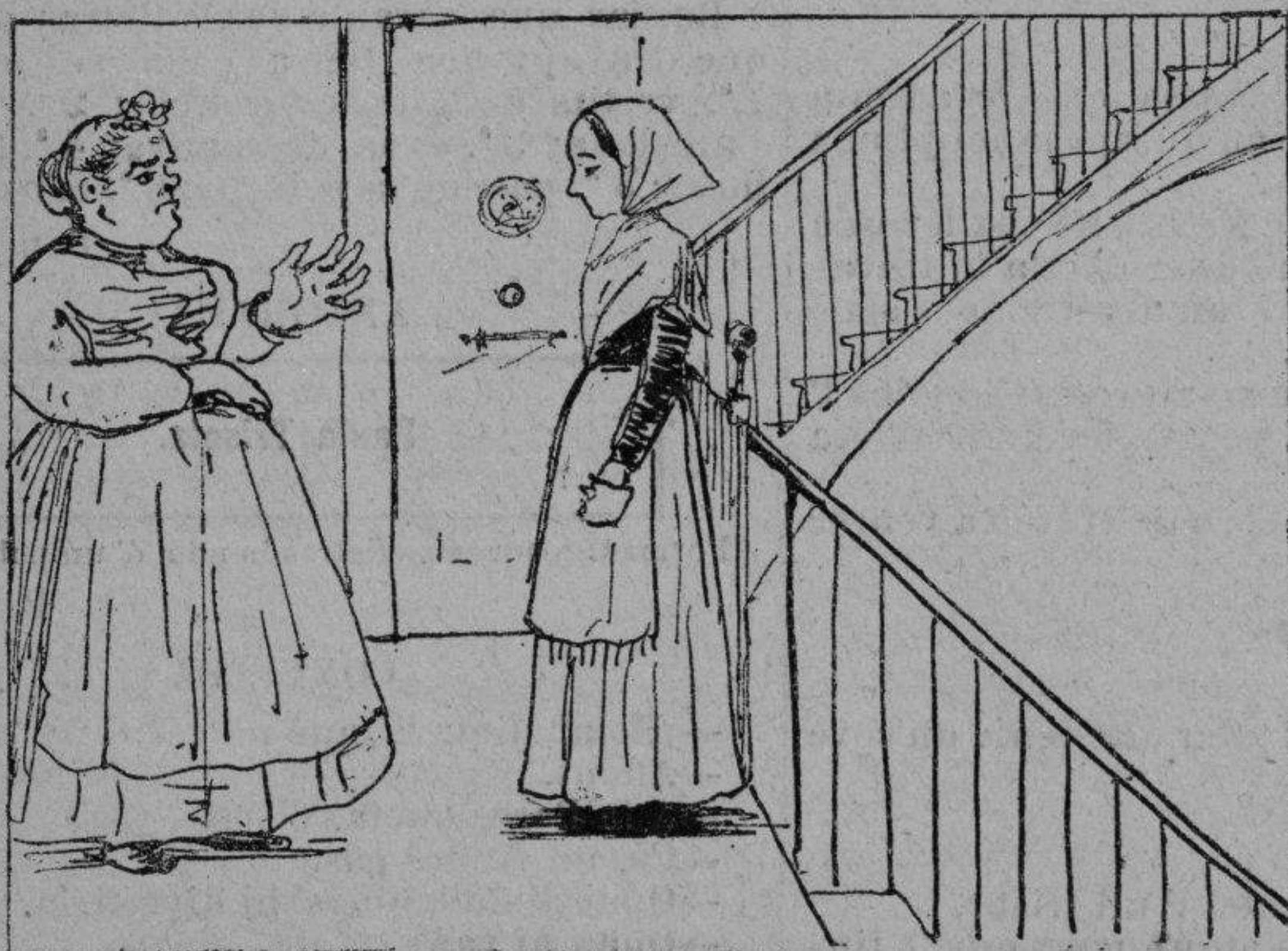
Historia de la pobre *chica*.

—Noya, aquí no farías més que fangar, mentres que á Barcelona lo servey se fá un bon *mitxot*.

Despedida del poble.

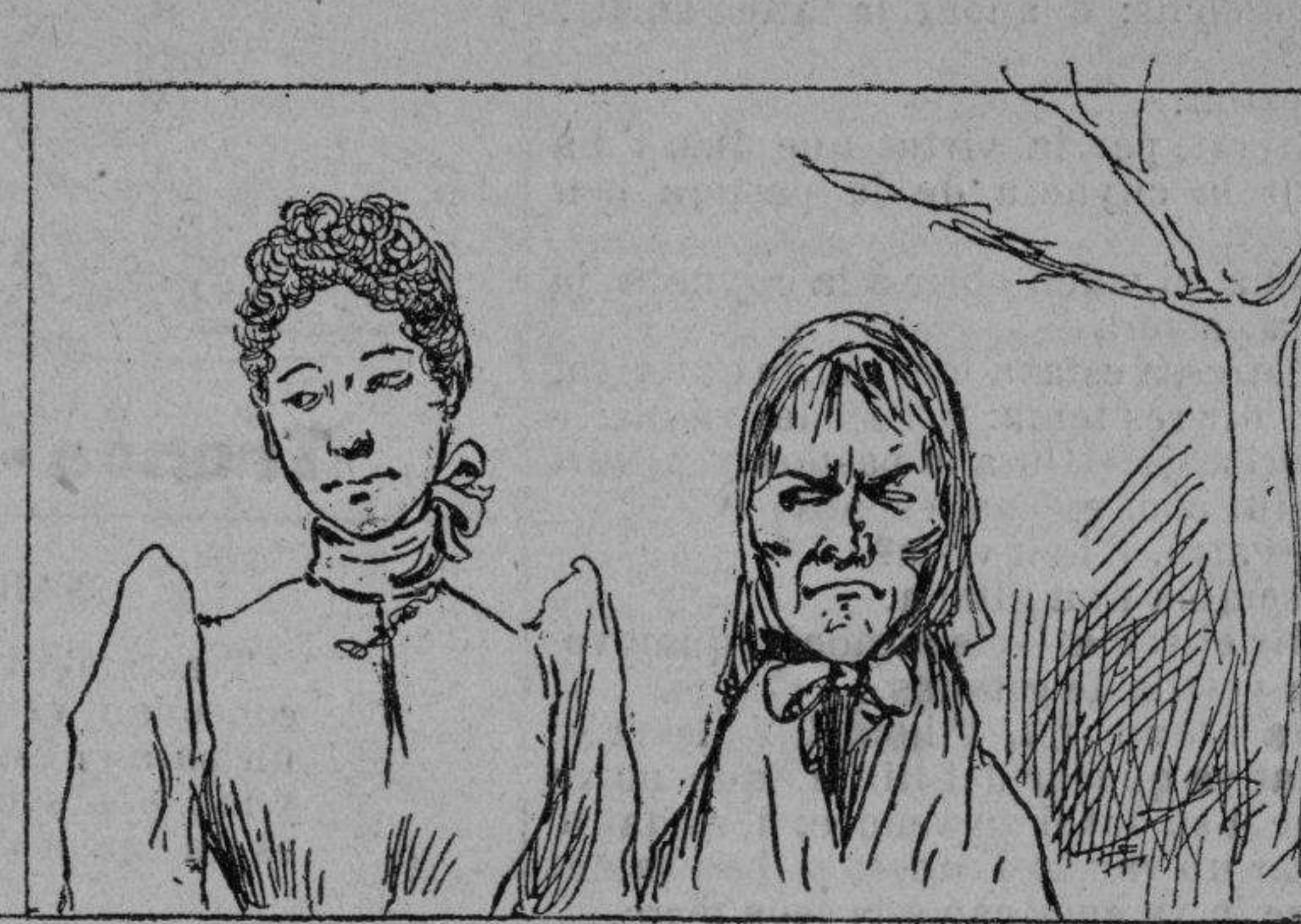
—Bé, 't probaré, y si t' *aixeribeixes* una mica, farém tractes.

—Bleda; no veus que t' estaria milló un bon tupé.

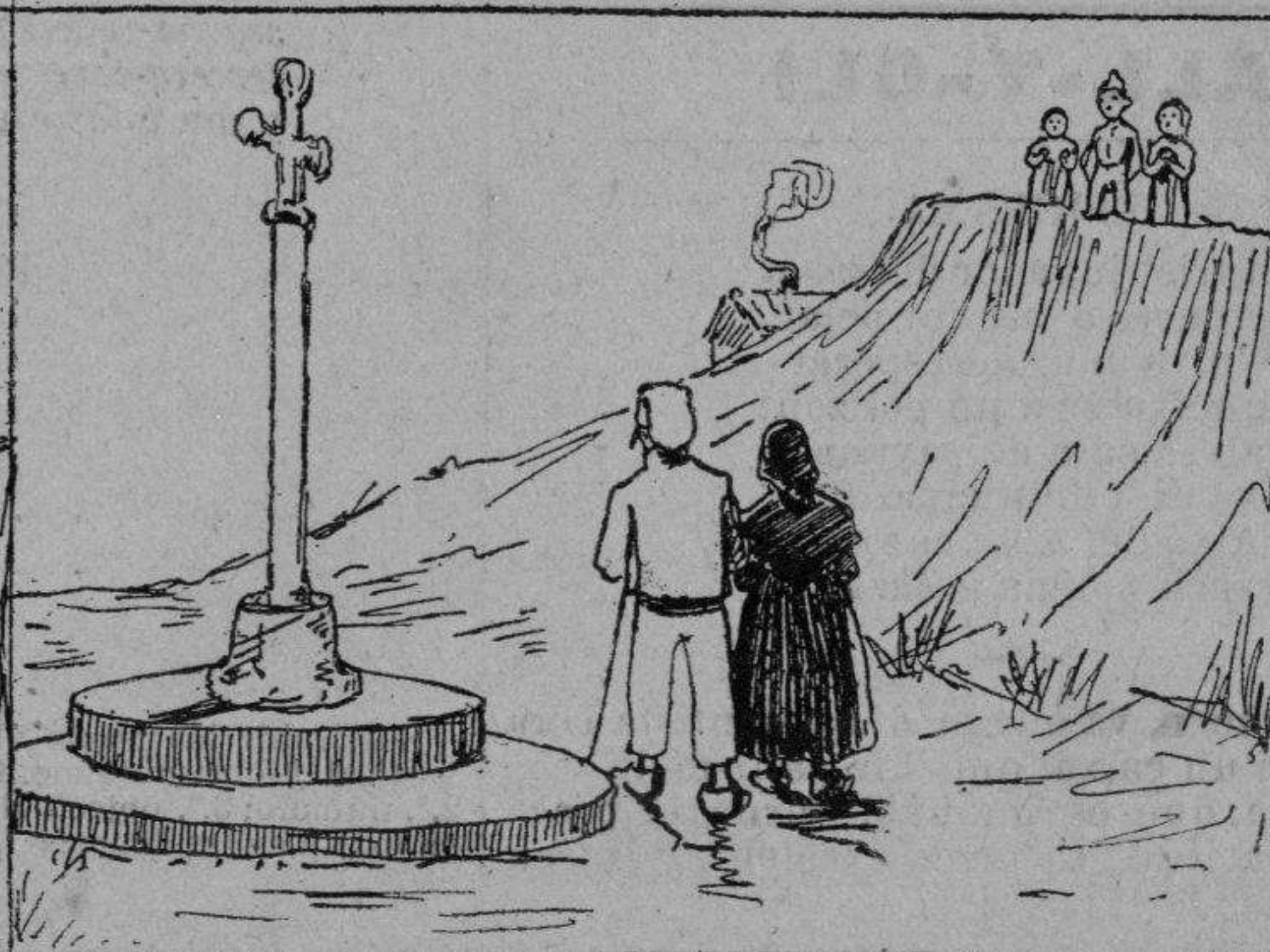
Lo primer pas.

Ja ha trobat un' altra mare.

Desenllás.

Epilech.